

SZERKESZTŐI IRODA:

Bahócsányi utca 21. szám. (Postapost) havi 2 lap szellemi részét illető költségek eszámolók.

AZ „ELLENZÉK” ELŐFIZETÉSI DÍJA:

Vidékre postán, vagy helyben házhoz hordva

Egy évre . . . 16 frt. Negyedévre . . . 4 frt.
Hónapra . . . 8 frt. Egy hónapra helyben . . . 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 5 kr.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnep napokon.

Kéziratok nem adnak vissza.

ELLENZÉK.

POLITIKAI ÉS TARSADALMI NAPILAP.

KIADÓ-HIVATAL:

Kolozsvárt, Belkőzép-utca 33. szám.

HIRDETÉSI DÍJAK

Egy centiméternyi tér ára 4 kr. Gyárosok, kereskedők és iparosok árkedvezményben részesülnek. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Nyilvántartási díjak

garmond sora után 20 kr. fizetendő.

Az „Ellenzék” perselye.

(1886. április óta.)

Az erdélyi Kultúregyletnek:

Filléres gyűjtés:

Wurm Julia urnő . . . 3 frt 65 kr.
Berczenzi Gábor Zsigmondné . . . 5 frt — kr.
Kun Albertné . . . 4 frt — kr.

Összeg: 12 frt 65 kr.

Ehez adva az eddigi kimutatást . . . 4476 frt 40 kr.

Együtt: 4489 frt 05 kr.

Magyar ipar és a hadsereg.

Csudálatos dolgok történnek olykor még a delegációban is. Ez az intézmény ugyanis arról nevezetes, hogy mindent jóváhagy, a mit a közös kormány előterjeszt.

Az idén szakítottak ezzel a szokással.

A magyar delegáció állást foglalt a hadügyi kormányval szemben — a magyar ipar javára.

Feljegyzésre méltó esemény. Csak már most az a kérdés: lesz-e láttatja ennek az állásfoglalásnak.

A dolog úgy áll, hogy a hadsereg rengeteg milliókat nyel el, melyből jókora rész a magyar állampénztárból kerül ki. És mit kapunk vissza?

Kapunk egy harcz és védkepes hadsereget, a melyről azt állítják a statiszticák, hogy azon alapszik nagyhatalmi állásunk.

Hát ez is dicső dolog. Ma már számba sem veszik a döntő körök az olyan államokat, a melyek nem pázolnak bele a nagyhatalmi súly keretében. Ezért tán nem is megvetendő dolog az a nagyhatalmi állás.

De mindez még nem megfelelő ellenérték ama teméntelen pénzkiadásért, melyet a hadseregnek hozunk egyre növekvő mennyiségben.

Már mi legalább ohajtánánk valami uton-módon visszakapni valamit a pénztükből, kivált ha elgondoljuk, hogy volna mód rá elég, ha ama bizonyos „börök” több jóakarattal viseltetnének irántunk, mint a hogy tényleg cselekszik.

A delegáció magyar albizottságának keddi ülésén megmagyarázták Bylandt főhadmester urnak, hogy egy csepp megerősítésbe sem kerülne, ha a hadsereg szükségleteinek legalább egy részét a magyar ipar igénybe vételével látna el.

A mit most cselekszik a hadügyi kormány, az nemcsak méltánytalan, hanem igazságtalan is.

A hadsereg összes szükségleteit vállalkozók útján szerzik be. Ezek a vállalkozók pedig számba sem veszik a magyar iparosok érdekeit, de egyáltalán azt sem látszanak tudni, hogy létezik magyar ipar, a mely teljesen alkalmas cikkeket produkál.

A magyar, s különösen az erdélyi határszéli iparosok helyzetét épen amonarchia nemzetközi politikája rontotta meg. A romániai vámháború kétségkívül nagy csapás az erdélyi iparosokra. A kormány ezen az állapoton nem igyekszik változtatni. Jogos kívánság tehát, hogy ezt a veszedelmet, melyet a kormány idézett fel az iparosokra, ellensúlyozza azzal, hogy legalább a belfogyasztást lássa el a kívánt feltételekkel.

Erre legalkalmasabb volna, ha a hadsereg szükségleteinek ellátása tárgyában az eddig követett centralizációval felhagyva, lehetővé tennék, hogy a hadsereg óriási szükségleteinek legalább egy része közvetlenül a magyar iparosoktól szereztesse be.

A magyar ipar — minden kormány-negligencia és téves vámpolitikák dacára utóbbi időben szembetűnő haladást tett, ez azonban nem azt jelenti, hogy e haladás a kereslet növekedésének tulajdonítható — mert hiszen a legnagyobb fogyasztó — az állam — alig reflectál a hazai cikkekre, de mert iparunk életképessége bizonyítást nem igényel, mert a termelés olyan fejlődést vett, hogy a legtermésesebb keresletnek is megfelelően teljesen indokolt azok törekvése a kik a hazai ipar részére az államot első sorban a hadügyi kormányt mint rendes fogyasztót kívánják biztosítani.

E szempontból csak helyesíleg szolhatunk a magyar delegáció ama határozatáról, mely szerint a hadügyi kormány figyelembe hívandó arra, hogy a vállalkozókat a magyar iparcikkek beszerzésére utasítsa, s a szállítási eljárás a decentralizációnak megfelelően rendszereztesse.

Meg lesz-e a kívánságok a magyar delegáció eme határozatának — az majd akkor válik meg, ha a jövő évi ülésén Bylandt ur beszámolója, saírkódásairól: mit tett a delegáció határozatával, s tényleg fogantatva vette a kapott utasításokat.

Államunk pénzügyi zavarokkal küzd. Minden erőforrás apadóban. Pénzt azonban a hadseregnek adunk — a mennyi csak kell.

A mezőgazdák és iparosok hely-

zete tühretetlen. Ezt tudják a kormány-közegek s a státusfűrés is.

Tisza Kálmánról azt állítják, hogy sokat ki tud vinni Béccsel szemben. Próbálkozzék meg tehát Bylandt úrral is. Lássuk ki erősebb ő e, vagy a Reisch-Kriegs miniszter.

A delegáció megmondta Bylandt urnak: tessék a magyaripart igénybe venni a hadsereg szükségleteinél. Beszélje meg Tisza külön is ezt a dolgot a kollegával. Nagyon könnyű lesz neki megmagyarázni, hogy a magyar ipar pang ugyan, mert nincs kereslet megfelelő, de azért ez az ipar képes arra, hogy a hadsereg szükségleteit bizonyos részben ellátssa. Ha a hadügyi kormány a magyar iparhoz fordul — nem hoz semmi áldozatot csak kötelestést teljesít.

Mondja meg Tisza Bylandt urnak, hogy ez a kötelestés mulhatatlanul teljesítendő, mert a magyar ipari érdekek követelik. Lássuk mit mond erre a kriegs-miniszter.

Mi azt kívánjuk, hogy legalább a quóta arányában kapjunk vissza a hadsereg fordított milliókból a magyar ipar javára, mert nem igazságos dolog a mi pénztükből kizárólag az osztrák iparosokat hízalni fel.

Amoda át a Lajthán tul az iparosok boldogan élnek, mert legnagyobb fogyasztóik épen a hadügyi kormány. Mi nálunk még az iparosok keresménye is — adó alakjában — Bécsbe vándorol a hadsereg ellátása czimén, s a magyar iparos nemhogy enagy fogyasztásból részt kapna, de még a szerencsétlen vámpolitika olyan piacokat is elzár előlünk, a melyeken ezelőtt keresletet tudtunk biztosítani a portékáink számára.

Ha már dualismus van, és quóta van, legyen igazságos mérték is, vagy legalább méltányosság.

Ezt jogunk van megkövetelni.

Politikai hir.

Az osztrák delegációból. Az osztrák delegáció kedden kezdte meg érdemleges tanácskozásait a budgetbizottság ülésével. A budgetbizottság első sorban a külügyminiszterium költségvetésének tárgyalásához fogott. A kifejlődött külügyi vitában Falkenhayn gróf a mozgósítási hitel felhasználásáról kér felvilágosítást, mire Kálnoky külügyminiszter ismétlé a magyar delegáció külügyi albizottságában mondott xposéját.

Demel delegátus Szerbiához való viszonyunkról, Thurn-Ferenc gróf pedig a folyamatosan levő kereskedelmi szerződési tár-

gyalásokról, Matsch a Vaskapu szabályozásáról kérdézősködtek. A külügyminiszter felvilágosításai után az egész budgetbizottság teljes bizalmat szavazott a külügyminiszternek.

Mannlicher puskái.

— A delegációból. —

Bécs, nov. 9.

Bylandt Rheidt gróf hadügyminiszter, több mint három óráig tartó exozében adta elő a magyar delegáció hadügyi albizottságának az új fegyver kérdését. Ugyanakkor mindazokkal a vadakkal foglalkozott, melyek időközben, részint élő szóval, részint íratok és nyomtatványokban szönyegre kerültek.

Ezek közt első, hogy a tavaly elfogadott Mannlicher-fegyver, időközben maga a hadügyminiszter is hiányosnak találta, s e miatt vált lehetetlenné a sseyeri gyárban a kikötött száma puskák szállítása, mert a hadügyminiszter a felfedezett hiányok pótlásán mesterkedett. Bylandt ezt hazugságnak nevezte. A Mannlicher-puskán tavaly óta semmi módosítás nem történt. A hadügyminiszter által kiküldött két tiszt igenis tett kísérleteket a sseyeri gyárban, amde ezen kísérletek nem a Mannlicher-puskára, hanem a kis kaliberű rendszerre vonatkoztak és sikerre is vezettek.

A Mannlicher-puska szerkezetén annyira nem történt semmi módosítás, hogy a kis kaliberű rendszer is ugyanezen szerkezetben fog megvalósíttatni.

A további vád, hogy a Mannlicher-puskánál időközben jobb és tökéletesebb puszkák állítottak elő.

Bylandt ezt is tagadja. És elméleti összehasonlításokat tett a szóba jöhető fegyverek közt.

Krka rendszerét elítélte, a patronszerkezetét szerkezeté miatt. — Schulhof rendszerének patronját kifogásolta; a fegyvert azonban nem analizálta, mert — ugymond — legújabb kiadását nem ismeri. Csak ma háromnegyed 10-re, mielőtt a delegációba jött volna, mutattak be neki, — egy negyed óra alatt nem bírálhatta meg.

Az amerikai rendszer nem alkalmas katonafegyverekre; a Höbier rendszer sok te kintben hiányos. — S így a hadügyminiszter hatszoztatott a Mannlicher-rendszerhez ragaszkodik.

Ami azt a vádat illeti, hogy a Mannlicher-fegyver tölténytartálya alól nyitva van (ahol a kilőtt szelence kirug), ezt Bylandt elnyönsnek mondja. Mert könnyen ki lehet tisztítani, ha por férközik bele; a víz pedig keresztül folyik rajta magától.

Ami az átmenetet illeti a kis kaliberre, Bylandt bevallja, hogy még eddig a hadügyminiszterium csak relatív eredményeket ért el; a kiűzött cöl (700 lépés iránybiztonság) még nincs elérve.

De az előnyök így is szembeszökők.

Először is a patron könnyebb. Ma a katona 80 patronot visz; s ez kitesz három kiló súlyt. — Ugyanezen súlyban, az új rendszer szerint, a katona 110 patronot fog vinni.

Az iránybiztonság, ugyanezen löpor-

menyiséggel, a következő differenciákat tünteti fel:

Werndl 520 lépés:

Mannlicher (a mai rendszer szerint) 570 lépés.

Kis kaliber 640 lépés.

További előny, hogy a kis kaliberű fegyvernek füstje jelentékenyen kisebb; s a katonát a gyors tüzelésnél sem zavarja, mert a cölét nem takarja el.

A mi a löport illeti, ezt a hadügyi miniszter nem kénytelen más gyáraknál megrendelni.

A vegyi preparátum, épp úgy, mint a lögyapot, rosszabb bizonyult.

Nem mondhatja ugyan, hogy a kis kaliberhez használható új löpor, évek soránát ugyanaz marad-e, — de van oka hinni, hogy három-négy évet kiáll, minden romlás nélkül.

Arra nézve, hogy az általa ajánlott kis kaliberű fegyver a legkérdésebb-e és hogy az, újabb találmány által, nem fog-e tulszárnyaltatni? biztosat nem mondhat. De bizonyos, hogy ez idő szerint nem ismer nla jobbat. S kiemelve, hogy ő a legnagyobb ovatossággal és lelkiismeretességgel jár el, kéri a megszavazást.

A hadügyminiszter előterjesztése után első az albizottság köszönetét fejezi ki a nyert felvilágosításokért és azok tárgyalását az idő előhaladottsága miatt holnap d. e 10 órára tűzi ki.

A magyar delegáció ellenzéki tagjai azt határozták, hogy miután maga a hadügyminiszter is, több dologra nézve, csak a valószínűsége feketi kombinációit, egy katonai enquete összehívását fogja indítványozni.

A delegációból.

Az osztrák delegáció külügyi albizottságának keddi ülésén gróf Kálnoky külügyminiszter nagyobbára ugyanazon exozét mondotta el, melyet a magyar delegációban, ez okból feleslegesnek tartjuk a tárgyalásról kimerítőbben emlékezni meg. Csupán azon részeket ismertetjük, melyek a fontosabb politikai tényekre vonatkoznak.

Vámpolitikánk.

Thun kérdésére, a Németország, Olaszország és Romániával való kereskedelmi szerződésekre vonatkozólag, Kálnoky külügyminiszter válaszul, hogy a külügyminiszter befolyása ez ügyben csak közvetett, a végleges határozat a kereskedelmi minisztertől függ. A Németországgal való tárgyalások kevés kilátással kecsegtetnek, mert úgy itt, mint ott az alkalmazott közgazdasági irány által a legnagyobb mértékben belováltak magukat a jelenlegi helyzetbe, melyből ma alig lehet kibontakozni. A német vámpolitika változtatására gondolnunk sem lehet. Részünkről sem volnánk hajlandók, hogy a már életbeléptetett vámemeléseket visszavonjuk és így a mostani szerződés viszony meghosszabbítása lesz az, amit a legjobb esetben is elérhetünk, és a mi az állandóság biztosítása érdekében kívánatos. Az Olaszországgal való tárgyalások folyamatban vannak, és két részről szintén óhajtják, hogy a szerződés létrejöjjön. Romániával a tárgyalások most szünetelnek. Ro-

AZ „ELLENZÉK” TÁRCAJA.

(1887. november 10)

Az ő utolsó akarata.

— Eva Tren —

„Igy, így kedvesem, légy üdvözölve kisny hajlékomba, mely már ezután a tied is”, szölt a férj boldog tekintettel, karját ifjú neje körül fonva, mivel csak pár hét előtt esküdtött össze és a ki most először állott saját otthonának küszöbén, mintán néztek jóval tovább tartott, mint előre tervezve volt.

A kedves szöke nő fejecskéjét könnyedén ferje vállára hajtotta, s valódi bensőséggel nézett rá.

— Az enyém is, ismétlé lágyan. Ugy tünik fel előttem, mint egy álom, Vilmos! Nehány hét előtt még nem volt semmim, sem otthonom, sem családom. Szegény tanítónő voltam, s nem vala senki, a ki törődött volna velem, — és most egyszerre, mintha a szerencse egész gazdagságával akarna elhalmozni. Ezt egyedül neked köszönhetem, te jó, te önzetlen ember!

Gyora modulatlan megragadta férje kezét, s csókjaival hajmozta el. De az elvonta előle kezét.

— Nem, Dora — nem!

— Miért nem? — kérde az mosolyogva. — Ha jól esik nekem, hogy megköszönhetem neked azt a sok jót, a mivel elhalmoztat?

— Nem érdemlem, válaszolt a férfi majdnem indulatosan, s árnyék vonult el arcán.

— A csudálatos ember! Mondá a nő, de nem bocsátá el férje kezét, jól esett neki, ha azt legalább arcához szoríthatá, mi

közben kedvesen mosolygott. Most még jobban szerette őt, látva, hogy nem számít hála-ra. Hallgatagon mentek egymás mellett az elegáns batorzatú szobákban. A hova néztek, mindenütt a jólét látható jeleivel találkoztak. A mit a gazdagság és jóizés előállítottak az mind ott terült el szemek előtt.

Az utolsó szobában megállottak.

— Itt van ő, Dora! Mondá a férfi, karját öntudatlanul nevesebben szorítva a kékszemű ifjú nő dereka körül, kinek tekintete az övét követte, mely komolyan egy falon függő képre volt irányozva. Fejét kissé erősebben hajtá férje keblére, s majdnem aggodó kifejezés volt észrevehető csinos arcán, a mint a képet megpillantotta.

— Egy finom, szabályos arcú ifjú nőt ábrázolt, kinek bájos mosoly játszott kedves ajkain és szelíd szemében. Ezek a finom metszésű ajkak mosolyra voltak teremtve, s mégis úgy látszott rajtuk, mintha hosszú, szomorú történetet akarnának elmondani.

Honnan van az, hogy az élő, boldog ifjú nő lelkében a szánalom érzete ébredt fel ama csendes szemek láttára?

— Nagyon szép volt? kérde hirtelen.

— Ugy mondták.

— És — mondá lágyan s egész hal-kan, nagyon szeretted őt Vilmos?

A férfi neje földe hajolt, s megcsókoltá homlokát.

— Bár szerettem volna! mondá mélyen sohajtva.

A nő mereven arcára nézett, az egészen sápadt volt.

— Nem voltatok boldogok? Kérdé akadovva.

— Nem, felelt a férfi röviden.

Talán nem volt jó Vilmos? Ugy néz ki, mintha jó lett volna.

— Nagyon jó volt.

— És szeretteméltó?

— Érdemes volt arra, hogy szeressék. A férfi hangjában volt valami, a mi arra mutatott, hogy fáj neki a sok kérdézősködés. Az ifjú nő nem is kérdézősködött többé, hanem ő is elkomolyodott. Féltekenység gyötörte, mikor a képhez lépett, s most egy sehajjal fordult el attól, a mely a megkönyebbülés és részvét sohaja volt.

Ősz est van. Az alkony korán beköszönt, s elég hűvös arra, hogy a kandelabon kíváncsisága tegye a tüzet, mely tiszta lángokban csap föl, fantasztikus alakokat rajzol a sötét padlóra, s bevilágítja a szobát, hogy kellemes tegye azt azok számára, kik alacsony székeken ülnek egymás mellett. Az ifjú nő álmodozva nézi a lassan kialszó szendarábakat.

— Dóra!

— Mi az, Vilmos?

— Beszéljek neked Agatháról?

— Ha terhedre nem esik.

— Fáj nekem róla beszélni, de te azt hiszed, hogy irántam bálásnak kell lenned. Talán befogod látni, hogy kinek tartozol köszönettel, ha engem meghallgatasz.

En gazdagságban és bőségben nőttem föl. Süllőim házában senki se tagadta meg magától az örömeiket. Mikor egyetemre kerültem, sokkal több igényem és költséges kedvteléseim volt, mint a mennyit né-mely érett ember kigondolhatja.

Igy töltöttem el pár vidám évet.

Egyszer, épen egy bárlór törtém baha elegáns lakásomra, a mikor váratlanul atyám hirtelen haláláról értesültem. Kémény csapás volt az Dóra, mert én azt a kedves, jó embert, a kitől a meddig csak visszaemlékezni tudok, egy rossz szót se hallottam, szívemből szerettem, s pár héttel előbb a legjobb egészségben hagytam el.

A fájdalom csakhamar ijedtséggé lett, mikor vagyonomat atyám hagyatékát rendeztem. De mit beszélék én vagyonról? Nem volt semmim. Minden nélkül állottam a világon, az egykor nagy vagyon részint elpusztult, részint elspekuláltot.

Alig tudtam egy kis összeget megmeníteni anyám és nővérem részére. En egy ocsapással koldus lettem, mert nemcsak szerény hivatalnokai fizetésemre voltam utalva, hanem adósságaim is voltak, adósságok, melyek előttem nevétségesen kisny összegeknek látszottak, úgy hogy érdemesnek se tartottam aggodni miattuk, s most öm súlylyal nehezettek reám, a mikor semmim, absolute semmi sem volt, hogy kifizethessem.

Az élet egyszerre oly fárasztónak és nyomorúságosnak látszott előttem.

Előmentelem a lehető leglassabban történt, s reményem se volt, hogy helyzetem javuljon; annyira lehagott, s majdnem életunt lettem, hogy anyámnak nem nagy fáradságába került rábeszélni, mikép gazdag házassággal javítsak sorsomon.

Eddig sohase gondoltam arra, hogy lekössem magam, s most egyáltalában nem vonakodtam attól, hogy egy nő, még pedig egy gazdag nő szécsélyeinek szolgájává legyek. Miért ne vennék el egy nőt pénzzel ép oly szívesen, mint anélkül, mikor nő nélkül pénzem se lehet?

Ilyen, s ehhez hasonló dolgokat gondoltam el, s semmi kárhözhatni valót nem találtam egy oly szövetségben, s legkevésbé akkor, az én elhagyatott állapotomban.

Epen akkor ismertem meg Agathát. Ő a világ ítélete szerint szép és nagyon szeretetreméltó volt, ama neme a szeretetreméltóságnak mely oly könnyen megnyeri a szíveket lelkes mosolyával és szemei-

nek bensőségteljes tekintetével. Agatha megtetszett nekem. Habár nem szerettem is, s csak számításból közeledtem hozzá, mégis nagyon kellemesnek tűnt fel előttem, s úgy vélekedtem, hogy az ő finom modora nem engedi meg, mikép egy férj előtt valahai felhozza gazdagságát. Mert valóban jelentékeny vagyonra volt.

Tehát közeledtem hozzá, s valahányszor alkalmam volt őt a legkülömbözőbb foglalkozások közt szemlélni, mindig amaz előnyös egyszerűséget, ama szírvisszátapasztaltam nála, mely engem már kezdetben lebilincsel. És még egyebet is láttam: szelíd, szép szemekinek fellebbolását, finom pirt, kedves elfogultságot, valahányszor hozzám mentem, s megalégedetten mondtam önmagának, hogy ez a körülrajongott, sokak által óhajtott leány szeret. És ez boldoggá tett engem, Dora, nem annyira, mint mikor a te kedves arcodnak első pirulását láttam, hanem talán inkább hízelt nekem és könnyebben sohajtottam fel azon gondolatra, hogy helyzetemen könnyítve lesz.

Megkértem Agathát, s egy örömteljes, beleegyező „igent” kaptam válaszul.

Jegyeségünk rövid ideig tartott, de elég volt arra, hogy Agatha megtehesse a stafringjához szükséges bevérsárlásokat. Azt-hiszem, akkor mindketten boldogok voltunk, mert a szegénység ijesztő képe beláthatatlan messziségre vonult el előttem, ő, mert szívéből szeretett, s magamviselésébe semmi kivetni valót nem talált. Sensitiv természet minden mesterkelt gyöngédséget visszautasított, s én figyelem és udvariasság által igyekeztem pótolni azt, a mit benső vonzalom által adni nem tudtam. Akkor egész naíval azt hittem, hogy így jó lesz.

(Vége köv.)

I. cz I. n.

(Folyt. köv.)

Sz. 2904—887. tük.

III.

984. (1—1)

Arverési hirdetményi kivonat.

A sz.-keresztúri kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy az Udvarhelymegyei takarékpénztár végrehajtónak gagyi Turkósi Béla végrehajtást szenvedő elleni 1300 frt tökéltetés és járuléki iránti végrehajtási ügyében a sz.-udvarhelyi kir. törvényszék (a sz.-keresztúri kir. járásbíróság) területén lévő a gagyi 43 számú tükben A + a foglalt 1—12 rend számú, a gagyi 102. sz. tükben A + a foglalt 1 rend számú és a gagyi 80. sz. tükben A + a foglalt 1. 4. 5. rend számú ingatlanokra telekkönyvi jószágostenként az árverést 684 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanokra az 1887. évi november hó 25-ik napján d. e. 9 órákor gagy községi házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladni fognak.

Arverezni szándékoztartoznak az ingatlanok becsárának 100%-át, vagyis 684 frt készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A Sz.-keresztúri kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság.
Kelt Sz.-Keresztúron, 1887. évi február hó 22-én.

SEBESTYÉN ISTVÁN,
kir. bíró.

Sz. 5919—887.

987. (1—1)

Arverési hirdetményi kivonat.

A kolozsvári kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a kolozsvári takarékpénztár részvénytársulat végrehajtónak Buda Aloxa I. Juon végrehajtást szenvedő elleni 200 frt tökéltetés és járuléki iránti végrehajtási ügyében a kolozsvári kir. törvényszék (a Kolozsvár vidéki kir. járásbíróság) területén lévő Kolozsmonostor községi és határán fekvő a kolozsmonostori 674. tükben A + 1 r. 491. 50 hrsz. birtokra 262 frt becsárban, a 2 rsz. 386 frt birtokra 47 frt becsárban, a 3 rsz. 561 1/2 hrsz. birtokra 62 frt becsárban a 4 rsz. 607, 608, hrsz. birtokra 227 frt becsárban, az 5 rsz. 740 hrsz. birtokra 265 frt becsárban, a 6 rsz. 979 hrsz. birtokra 5 frt becsárban, a 7 rsz. 1011. hrsz. birtokra 75 frt becsárban, a 8 rsz. 1013. hrsz. birtokra 481 frt becsárban és a 9 rsz. 1164, 1165. hrsz. birtokra 85 frt becsárban az árverést, mint ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi január hó 20-ik napján d. e. 10 órákor ezen kir. törvényszék 14. sz. szobájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladni fognak rendszámoként.

Arverezni szándékoztartoznak az ingatlanok fentírt becsárának 100%-át, bánatpénz fejében készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvényozikk 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kolozsvári kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság, 1887. október hó 6-án.

SUTORIS ALBERT,
kir. törvénzéki bíró.

Sz. 6185—887.

986. (1—1)

Arverési hirdetményi kivonat.

A kolozsvári kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a kolozsvári takarékpénztár részvénytársulat végrehajtónak M. Gorbó Bonka Todor végrehajtást szenvedő elleni 250 frt tökéltetés és jár. iránti végrehajtási ügyében a kolozsvári kir. törvényszék (a Kolozsvár vidéki kir. járásbíróság) M. Gorbó községi 3 sz. tükben A + 1—34. rsz. 112 1/2 151 1/2 152 1/2 236, 324, 346, 457, 459, 465, 570, 637, 678, 718, 767, 787, 754, 900, 925, 1026, 1038, 1075, 1100 1/2 1138, 1306, 1412, 1414 1/2 1482, 1624, 1689, 1763, 1888, 1861, 1891, 1928, 2002 hrsz. a fent nevezett Bonka Todor tulajdonánál felvett ingatlanokra az árverést 1009 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1888. évi január hó 23-ik napján d. e. 10 órákor M. Gorbó községi házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól egyszerre együttesen eladni fognak.

Arverezni szándékoztartoznak az ingatlanok becsárának 100%-át, vagyis 1009 frt bánatpénz fejében készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügy miniszeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kolozsvári kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság, 1887. évi október hó 19-én.

SUTORIS ALBERT,
kir. törvénzéki bíró.

Van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, hogy az ismert jó hírnevű

**auszigi palaczk gyárnak
erdélyi főraktárát**

átvettem és gyártmányainak egyedüli elárúsításával megbízattam; ennél fogva főtőrekésem lesz, folytonosan készletet tartani, raktáron mindennemű:

bor-, sör- és rumos palaczkokból,

a melyeket a legutányosabb és leggyorsabb kiszolgálás mellett meghatározott gyári árban számítom.

Teljes tisztelettel:

Hunwald Lipót,

983. (1—3)

üveg és porcellán nagykereskedő.

**LESZÁLLÍTOTT
BOR ÁRAK:**

Hegyaljai asztali bor kitűnő litere 40 kr.

Marosmenti „ „ „ 30 kr.

Budai Sashegyi 70 cliteres üveggel 68 kr.

35 „ 35 kr.

**Boraim tisztaságáért felelősséget
vállalok.**

NOVÁK VICTOR,

943. (4—x)

belközép-utca.

FÉRFI RUHÁKAT

Tudatni óhajtom a helybeli és vidéki közönséggel, hogy a kolozsvári piacon évek óta fennálló és több rendbeli kitüntetésben részesült férfi-ruha szabó üzletemet a beálló őszi és téli idényre közelebből a legújabb divatu hazai, angol és francia szövetekkel ellátom.

Kottai János

férfi-szabó üzlete

KOLOZSVÁRTT,

főter 18. sz.

Meglepő

kedvezmény!

Felvállalok és készítek a legújabb divat szerinti férfi-ruhákat, szabály szerinti dísz- és egyenruhákat. Üzletemben a hazai szövetnek gyári raktára van és a külföldi szövetekből is a legnagyobb mennyiség áll rendelkezésem alatt, úgy, hogy bár mily megrendelésnek üzletem eddigi készletéhez híven pontosan megfelelek.

A ruha átvételekor a kialakított ár teljes lefizetése — vagy a ruha posta-utánvét mellett való elküldése esetén a n. é. megrendelőim javára a kialakított árból 5%-ot leszámitok.

A nagyérdemű helybeli és vidéki megrendelőim irántam s üzletem iránt tanúsított jó akaratát kötelességem tette, hogy minden erőmmel azon legyek, hogy e bizalmat jövőre még fokozottabb mérvben kiérdemeljem. E célból elhatároztam, hogy a t. megrendelő helyi és vidéki közönségnek az üzletemben raktáron lévő szövetek mintáit bérmentve megküldöm; megjegyezvén, hogy a megrendelésnél elegendő a kiválasztott szövet-minta és egy rend viselt ruha beküldése.

Levél- és távirati cím: Kottai Kolozsvártt.

Maradtam tisztelettel:

KOTTAI JÁNOS,

férfi-szabó,

933. (4—8)

EGYENRUHÁKAT KÉSZÍTEK.

Özv. MERZÁNÉ,

MOLDOVÁN JULIA

910.

a ruhaszabászatot hat hónapig tanulmányozván Bécsben,

(10—10)

Kolozsvártt, sétatér-utca Somody-féle házban

**Ruhaszabászati iskolát
nyitott.**

Felvesz ifju, valamint idősebb hölgyeket és a ruhaszabászat minden ágában alapos oktatást ad,

JUTÁNYOS ÁRON.

Munkát a hazai iparosnak!**FERENCZI IGNACZ**

CZÍPÉSZ,

Kolozsvártt, a Főtéren.

809.

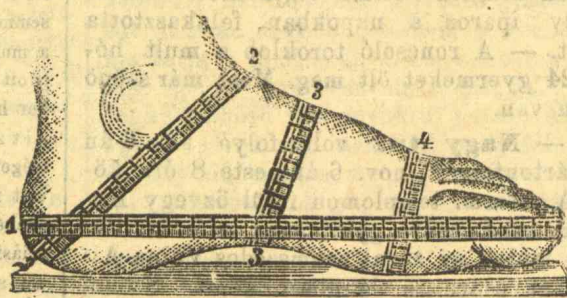
(11—x)

Elismert első és legnagyobb raktára.

Saját készítményei.

Fölülmul minden behozott
gyári munkát.

Kényelem, csín és tartósságá-
val kizár minden versenzt!

Megrendelések minta-czipő vagy mérték után

pontosan és jutányosan
felvállaltatnak.

Pontos rendelések azonnal
teljesítetnek.

Mert csak úgy halad iparunk!

Az edrélyi részek első és legnagyobb

917. (6—20)

BUTOR-RAKTÁRA**SZÖLLÖSY és CSERNYÁNSZKY
CZÉG ALATT**

Kolozsvártt, Sétatér-utca 20. szám.

Tisztelettel ajánljuk a n. é. közönségnek 18 év előtt alapított, dúsan berendezett butorkereskedésünket, melyből a legutolsó divat szerinti, mindennemű és izlésű lak-berendezéseket, átalakításokat jutányosan és jótállás mellett eszközölünk.

Raktáron: kitűnő, száraz, különféle izlésű, fényezett és homályos fabutor

részen kolozsvári készítmény

dús választékban: legjobb móddal készített, divatos töltött butorok, Thonet-féle töm. hajtott munkák, izléses DISZÁRUK, VAS BUTOR, ESZTERGÁLT CZIKKEK, TÜKRÖK, legfinomabb LÓSZÓR-, AFRIQUE-, TENERIFÜ- és RUGANYOS MATRATZOK stb. stb.

„Különösen ujjonnan beszerzett HAAS-féle szövedeink-, szőnyegek- és függőnyeinkre hívjuk fel a n. é. közönség becses figyelmét.”

Évek hosszú során át fáradhatatlan buzgalommal és szakértelemmel vezetett üzletünk jó hírneve, biztosítékot nyújt t. vevőinknek, a szolid kiszolgálás irányában.

Kiváló tisztelettel:

SZÖLLÖSY és CSERNYÁNSZKY.